

У воєнний час без чіткої роботи підприємств, організацій, установ, колгоспів неможливий був успіх наших військ на фронтах. Треба було вчасно постачати фронт технікою і зброєю, одягом і продуктами харчування.

Тому Законом України «Про статус ветеранів війни, гарантій їх соціального захисту» всіх громадян, які народились до 30 грудня 1932 року і трудилися на потреби фронту, визнано учасниками війни.

Нині в нашому районі проживає 3342 учасники Великої Вітчизняної війни, в тому числі 229 — у Гощі. Це вже сивочолі люди. І єдиним, мабуть, їх набутком від жорстокої, кровопролитної війни є спогади про минуле, а ще, напевно, — невгамовний біль душі від пережитих тоді бід.

І в тилу наближалась Перемога

Згадують ветерани — трудівники тилу

Гоцанка Анастасія Лукашівна Галан згадує, як ще на початку війни, коли німці гнали в табори наших бійців, що потрапили в полон, вона не раз поспішала передати окраєць хліба знесиленим людям так, щоб не помітив німець з охорони.

А потім А.Галан одержала похоронку на свого чоловіка. На долю Анастасії Лукашівни і сотні інших таких трудівників — переважно жінок і підлітків — випала відбудова зруйнованого господарства. Ворог залишив після себе руїни і згарища. У нашому краї фашистами спалені села

Пустомити, Лідавка, Борщівка, багато будинків у Гощі. За період окупації фашистські кати знищили 916 чоловік.

Населення району взялося за відбудову зруйнованих приміщень. У фонд допомоги фронту люди вносили хліб, картоплю, м'ясо, гроші, надавали матеріальну підтримку госпіталям у Рівному та Дубно, навіть надавалась шефська допомога шахтарям Донбасу.

Є про що згадати і Марії Йосипівні Староверовій. 13 квітня 1944 року вона була направлена в Межирицьку школу на посаду вчительки. Ще йшла війна, а Марія

Йосипівна вже вчила дітей, брала участь у громадській роботі. З 1946 року до виходу на пенсію вона працювала у Гоцанській СШ.

Багатьом в районі відомі імена Ганни Терентіївни Крох та Ганни Леонтіївни Бень. Вони обіймали посади телефоністок райвузла зв'язку, старанно обслуговували клієнтів в той час, коли ще йшла війна...

Самовіддано трудилася на полях колгоспу ім. Шевченка, що був у Гощі, нині ветеран війни і вдова Людмила Савівна Божок.

П'юшаною серед населення користується Анас-

тасія Дмитрівна Паламарчук. Трудову діяльність вона почала ще в роки війни у Зарічненському районі. Затим протягом багатьох років аж до виходу на пенсію трудилася в Гоцанському райвійськкоматі, була депутатом багатьох скликань Гоцанської селищної ради. Ця мужня жінка завжди там, де біда, де останні проводи ветерана. Вона — організатор ритуальних обрядів, прощальних промов біля домовини померлого. Повірте, не кожному таке під силу.

Всі вони чесно виконували свій обов'язок — при-

скорити розгром ворога. Нічого особливого вони не вимагають і сьогодні. Але їм потрібна елементарна увага. І не лише у дні свят, а й у будні. Довколишня байдужість, несправедливість отруює зболену душу. На нашу думку, слід більше уваги приділяти ветеранам з боку організацій, де вони раніше працювали.

Ветерани залюбки діляться з дітьми, онуками, правнуками спогадами про своє минуле, бо то було їх життя, молодість, кохання. І треба, як зіницю ока, берегти пам'ять про ті буремні роки наших дідів-прадідів. Щоб мати своє майбутнє, ми повинні цінувати і пам'ятати минуле.

Ніна ЯРОШИНСЬКА,
колишній секретар
райвиконкому, член
президії районної
організації ветеранів.